

« Ἡ καλὴ μου βεβαίως εἶναι τραλή; τί ἐννοεῖ μετ' ἱππότην τοῦ ἐρυθροῦ ἀστέρος; »

Ἡ θύελλα ἦτο σφοδροτάτη, ἡ χιών περιδινουμένη συνέχευε τὴν γῆν μετὰ τοῦ οὐρανοῦ. Σπεῖρα κοράκων, μὲ ὅλας τὰς ὑλακὰς τῶν δύο κυνῶν, περιφέρετο ἀπαισίων· ὑπὲρ τὴν περιεφραλαίαν τοῦ Ὀλοῦφ. Πρῶτος δὲ αὐτῶν ἐπέταξ ὁ στιλπνὸς κόραξ, ὅστις ἐκάθητο ἄλλοτε ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ μουσικοῦ.

Αἰφνης μένουσιν ἀκίνητοι οἱ δύο κύνες, καὶ διὰ τῶν ἐλαστικῶν μυκτῆρων των ἀναρρόφωσιν ἀνησυχῶς τὸν ἀέρα, προαισθανόμενοι τὴν παρουσίαν ἐχθροῦ. Δὲν εἶναι δὲ ὁ ἐχθρὸς ἀλώπηξ ἢ λύκος; λύκος ἢ ἀλώπηξ; ὅα ἦτο μίξ μόνη δακνὴ εἰς τοὺς μεγαθύμους αὐτοὺς κύνες.

Κρότος βημάτων ἀκούεται, καὶ μετ' οὐ πολὺ κατὰ τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ παρουσιάζεται ἱππότης ἀναβάντων μεγάλωσμον ἵππον καὶ ὑπὸ δύο ἀκολουθούμενος γιγχνταίων κυνῶν.

Ὅα τὸν ἐξελάμβανέ τις ἀντὶ τοῦ Ὀλοῦφ. Ἡ πανοπλία του ἦτον ἐντελὴς ἡ αὐτὴ ἐπὶ τοῦ μαγδύου του ἔφερε τὰ αὐτὰ ἐμβλήματα· μόνης τῆς περιεφραλαίας του τὸ πτερὸν ἦτον ἐρυθρὸν ἀντὶ πρασίνου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ὁδὸς ἦτο στενὴ ἔπρεπε νὰ ὀπισθοδρομήσῃ ὁ ἕτερος αὐτῶν.

— Κύριε Ὀλοῦφ, ὀπισθοδρομήσῃς διὰ νὰ περάτῃ, εἶπεν ὁ νεοφρενὴς ἱππότης, μακρὸν εἶναι τὸ ταξιδεῖόν μου, καὶ ἐπειδὴ μετ' ἐπεμένουν πρέπει νὰ φθάσω τὸ ταχύτερον.

— Μὰ τὸν μύστακα τοῦ πατρός μου, σὺ θὰ ὀπισθοδρομήσῃς. Ὑπάγω εἰς συνέντευξιν ἀποβλέπουσαν τὴν καρδίαν μου, καὶ οἱ πάσχοντες ὅπως ἐγὼ βιάζονται πάντοτε, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλοῦφ, θείς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ξίφους του.

Ὁ ἄγνωστος ἔσυρεν ἀμέσως τὴν σπάθην του, καὶ ἤρχισεν ἡ μονομαχία· τὰ ξίφη πίπτοντα ἐπὶ τῶν θωράκων ἐσπινθηροβόλουν· ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου, εἰ καὶ ἦσαν κατεσκευασμένα ἐκ σκληροτάτου μετάλλου, κατεκόπησαν ὡς πρίονες. Μεταξὺ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν ἵππων καὶ τῆς ἄχνης τῆς ἀναπνοῆς των, ἐφαίνοντο ὡς δύο κατὰμαυροὶ χαλκοὶ κτυποῦντες μετ' ὀργῆς πεφυρακτωμένα σίδερα. Οἱ ἵπποι, λυσσῶντες ὡς καὶ οἱ κύριοί των, ἔδωκαν βιθέως τοὺς νευρώδεις τρηχῆλους των, καὶ ἀπέσπων τεμάχια κρέατος· ἐπὶ τῶν μανικῶδως ἀνίσταντο ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ μεταχειριζόμενοι τὰ πέταλά των ἀντὶ γρόνθων, ἀντήλασσαν κτύπους τρομεροὺς, ἐνῶ οἱ κύριοί των ἐσφυροκοποῦντο ἀνηλεῶς ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς των.

Αἱ σταγόνες τοῦ αἵματος, σταλάζουσιν διὰ τῶν φυλιδωτῶν πανοπλιῶν, ἐπιπτὸν θερμαὶ ἐπὶ τῆς χιόνος, καὶ ἐκοίλαινον κοκκινίζουσαι αὐτὴν, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου ἐφαίνετο ὡς κόσκιον· τοσοῦτον πυκναὶ ἦσαν αἱ σταγόνες. Ἀμφότεροι δὲ οἱ ἱππῶται ἦσαν τετραυματισμένοι.

Πρᾶγμα παράδοξον! ὁ Ὀλοῦφ ἠσθάνετο αὐτὸς τὰς πληγὰς τὰς ὅπουλας κατέφερεν εἰς τὸν ἄγνωστον ἱππότην· ἠσθάνετο τὸν πόνον τῶν τραυμάτων καὶ τοῦ ἀντιπάλου του καὶ τοῦ σώματός του· τὸ στῆθος του ἐπάγωσεν ὡς εἰ διεπέρασεν αὐτὸ σίδερον,

καὶ ὁμοίως ὁ θώραξ του ἦτον ἄθικτος, διότι μόνον εἰς τὸν δεξιὸν του βραχίονα ἐτραυματίσθη. Παράδοξος μονομαχία! καθ' ἣν ὁ τε νικῶν καὶ ὁ νικώμενος ἐπάσχον ἐξ ἴσου, καὶ καθ' ἣν, εἴτε τραυματίζοντες εἴτε τραυματιζόμενοι οἱ μονομαχοῦντες, ἐπόνουν ἐπίσης.

Συναγχαλὼν τὰς δυνάμεις του ὁ Ὀλοῦφ ἐπέταξε μακρὰν διὰ κτύπου πλαγίου τὸ τρομερὸν τοῦ ἀντιπάλου του κράνος. — Ὡ φρίκη! τί εἶδεν ὁ υἱὸς τῆς Ἑλένης καὶ τοῦ Λοδβρόγ; εἶδε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀπκράλλακτον, ὡς εἰ εἶχε κάτοπτρον ἀντικρύ του. Ἐμονομάχησε λοιπὸν μετὰ τοῦ ἰδίου φάσματος, μετὰ τοῦ ἱππότη τοῦ ἐρυθροῦ ἀστέρος! Τὸ φάσμα ἀφῆκε μεγάλην κραυγὴν καὶ ἐγένετο ἄφικτον.

Ἡ σπεῖρα τῶν κοράκων ἀνέβη εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ὁ γενναῖος Ὀλοῦφ ἐπροχώρει ὁδεύων ἐπιστρέφων δὲ τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν ἑπαυλιν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν νέαν, ἥτις τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἀντεστήθη, διότι ὁ ἐρυθρὸς ἱππότης δὲν ἦτο παρών. Ἡ νύξ ἦτο διευγῆς καὶ διάστερος, ὁ Ὀλοῦφ ὕψωσε τὴν ὠραίαν του κεφαλὴν ἵνα ζητήσῃ τὸν διπλοῦν τοῦ ἀστέρα καὶ δείξῃ αὐτὸν εἰς τὴν μνηστὴν του· ἀλλὰ δὲν εἶδεν εἰμὴ μόνον τὸν πράσινον. Ἡ νέα παρετήρησε μετ' ὀλίγον σκιρτῶσα ὅτι οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ του ἐγένοντο γλαυκοί. Ὁ γέρον Λοδβρόγ ἐμειδίσατο χαίρων ὑπὸ τὸν λευκὸν του μύστακα ἐντὸς τοῦ τάρου του, διότι οἱ μέλανες τοῦ Ὀλοῦφ ὀφθαλμοὶ τὸν ἀνησυχοῦν ἐνίοτε, ἂν καὶ δὲν ἐμαρτύρει τὴν θλίψιν του· ἡ δὲ σκιά τῆς Ἑλένης ἐπλήσθη χαρᾶς, διότι τὸ τέκνον τοῦ εὐγενοῦς Λοδβρόγ κατέβηκε τέλος τὴν κακὴν τροπὴν ἐπιρρόην τοῦ μέλανος κόρακος καὶ τοῦ ἐρυθροῦ ἀστέρος· τὸ φάσμα κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἱστορία αὕτη δεικνύει πόσον μίξ μόνη στιγμὴ λήθης, ἐν μόνον βλέμμα, εἰ καὶ ἀθῶον, ἔχει πολλάκις λυπηρὰς συνεπείας.

Νέαι γυναῖκες! μὴ ρίπτετε ποτὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν Βοεμῶν μουσφῶν, οἵτινες ἄδουσιν ἄσματα γλυκὰ μὲν ἀλλὰ σατανικά. Καὶ σεῖς, νεάνιδες, μὴν ἐμπιστεύεσθε παρὰ εἰς τὸν πράσινον ἀστέρα· καὶ σεῖς, ὅσοι εἰσθε δυστυχῶς διπλοὶ, καταπολεμεῖτε γενναίως, εἴποτε εἰσθε ἠναγκασμένοι, καὶ ὑμεῖς αὐτοὺς, καὶ ἀγωνίζεσθε νὰ καταβῆτε τὸν ἐπιτωρικὸν σας ἐχθρὸν, τὸν κακὸν τοῦτον ἱππότην.

Ἐάν ἐρωτήσετε τίς μᾶς ἔφερε τὸ διήγημα τοῦτο ἀπὸ τὴν Νορβηγίαν, σὰς ἀποκρίνομαι ὅτι τὸ ἔφερεν εἰς κύκλος, ὠραῖον πτηνὸν μὲ ῥάμφος κίτρινον, ἅπαρ διέβη τὸν ποταμὸν νῦν μὲν κολυμβῶν, ἄλλοτε δὲ διασχίζων τοὺς ἀέρας.

ΚΑΘΩΝ.

ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΣΗΜΩΝ.

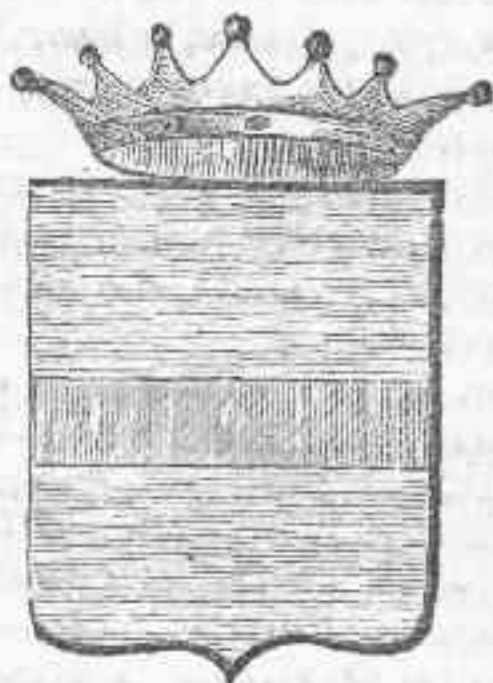
Τὸ ὑπὸ στοιχ. Α ἀνήκει τῇ ἐκ Γαλλίας καταγομένη καὶ ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἐν Νάξω ἀποκατασταθείσῃ οἰκογενεῖᾳ Λαστίκ Δὲ Βιγυροῦ (Lastie Baron de Vigouroux). Σημειώ-

τέον δὲ ὅτι κατὰ τὰ μέσα τῆς ΙΕ'. ἑκατονταετηρίδος ἤρχε τοῦ ἐν Ῥόδῳ Ἱεροσολυμικοῦ Τάγματος τῶν Ἱπποτῶν Ἰωάννης τις Δὲ Λαστίκ, ὅστις δις γενναίως ἀπέκρουσε τοὺς Αἰγυπτίους τοὺς ἀποπειραθέντας νὰ κυριεύσωσι τὴν νῆσον ἐκείνην.

Τὸ δὲ ὑπὸ στοιχ. Β. ἀνέκει τῇ οἰκογενείᾳ

Κονδύλη (Condilli), ἥτις θεωρεῖται ἐξ Ἑνετίας καταγομένη. Ἐγὼ ὁμῶς φρονῶ ὡς ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ συμφωνοῦντος μὲ τὸ ἑμβλημα τοῦ οἰκοσήμεου, ὅτι ἡ οἰκογένεια αὕτη, εἰ καὶ ἦλθεν ἐξ Ἑνετίας εἰς Νάξον, ἔλκει ὁμῶς τὸ γένος ἐκ Βυζαντίου.

Ι. ΔΕ ΚΙΤΑΛΛΑΙ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

—οοο—

Ἱστορία τοῦ Σουλίου καὶ Πέργας, περιέχουσα τὴν χρονολογίαν αὐτῶν, τὰς πρὸς τοὺς Ὀθωμανοὺς μάχας, κυρίως δὲ τὰς πρὸς τὸν Ἀλῆ Πασᾶ, σατράπην τῆς Ἡπείρου. Συγγραφεὶς παρὰ Χριστοφοροῦ Παρριζοῦ, ὑποστρατήγου. Ἀνηρημένη εἰς τόμους δύο. 1857. Ἐν Ἀθήναις. Τύποις Φ. Καρκαβίτη καὶ Κ. Βάρκα. (Ἀμφότεροι οἱ τόμοι σὺγκαινται ἐκ φύλ. τυπογ. 16 εἰς 4ον).

—ο—

Ἡ ἱστορία αὕτη εἶχε τυπωθῇ κατὰ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ, τῷ 1815, ἀνωνύμως· ἐδημοσιεύθη δὲ ἤδη ἐκ νέου, κυρίως ἵνα διευκρινηθῶσι καὶ ἀναπτυχθῶσι γεγονότα τινὰ καὶ περιστατικὰ ὧν δὲν ἠδύνατο νὰ ποιήσῃ σαφὴ καὶ πλήρη μνείαν ὁ συγγραφεὺς καθ' ἡν ἐποχὴν ἐγένετο ἡ πρώτη τοῦ βιβλίου ἐκδοσις· εἰμὴ εἰς ἔσχατον ἐμβάλλων κίνδυνον πολλοὺς τῶν φιλογενεστάτων ἀνδρῶν τῆς πόλεως Ἰωαννίνων. Πικρεκτός τοῦτου ὁμῶς, τὸ βιβλίον εἶχεν ἀποδῆ σπᾶς νιον· οὐμόνον δὲ ἀπαρκέτητον εἶναι βούλημα παντὸν τοῦ μέλλοντος ἐπιμελῶς ὁπωσοῦν νὰ ἐκμελεστήσῃ τῆς νεωτέραν ἑλληνικὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ μετὰ πολλῇ ὠφελείας δύναται νὰ ἀναγνώσῃ αὐτὸ πᾶς Ἕλληνας διότι παρίστησιν ἡμῖν κοινωνικὴν καὶ ἠθικὴν κατὰστασιν, ἧς τὰ μὲν τελευταῖα ἵχνη καθεκάστην ἐξα-

φανίζονται, ἡ δὲ γνώσις συντελεῖ εἰς τὴν ἐξήγησιν πολλῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων πραγμάτων, τὰ ὅποια ἄλλως φαίνονται πολλάκις ἀκατάληπτα.

Ἐρρέθη καὶ παρ' ἄλλων ὅτι, οἱ κατὰ τοῦ Ἀλῆ πασᾶ ἀγῶνες τῶν Σουλιωτῶν ἀποτελοῦσι τὴν ἡρωϊκὴν οὕτως εἰπεῖν ἐποχὴν τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς ἱστορίας· ὅχι βεβαίως μόνων τῶν Σουλιωτῶν οἱ ἀγῶνες, διότι ὁ ἡρωϊκὸς κύκλος τῆς νῦν Ἑλλάδος περιλαμβάνει καὶ ἄλλα κατὰ τῆς Τουρκικῆς δυναστείας ἀνδραγαθήματα, κατωρθωθέντα κατὰ διαφόρους ἐποχάς, ὑπὸ ἀρχαιοτέρων καὶ μεταγενεστέρων μαχητῶν, τῶν λεγομένων Ἀρματωλῶν καὶ Κλεφτῶν, αὐτὰς εἰς ἡρωϊκὰς ἐπαίνου τῶντι καὶ ἱστορίας ἀξίας, ὡς λέγει ὁ γεραιὸς αὐτῶν συναγωνιστὴς καὶ χρονογράφος. Ἀλλ' ἡ φυλὴ τῶν Σουλιωτῶν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκπροσωποῦσα τὰ πολλὰ τοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐσπαρμένον καὶ ἐν διαστήματι ἑκατονταετηρίδων ὅλων ἐνεργήσαντα ἐκείνα στοιχεῖα, ἐν ὧρισμένῳ δὲ τόπῳ καὶ χρόνῳ παρέχουσα ἡμῖν τὴν εἰκόνα τοῦ ὅλου βίου καὶ χαρακτῆρος τῶν ἀληθινῶν ἐκείνων πρωταθλητῶν τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας.

Ὁ δὲ βίος καὶ χαρακτὴρ οὗτος πλείστην ἔχει ἀνταγορίαν πρὸς τὴν ἠθικὴν καὶ καινῶνικὴν κατάστασιν τῶν ἡρώων οὗς ὕμνησαν Ὀμηρος καὶ Ὀμηρίδαι. « Νόμον γραπτὸν ἢ δικαστήριον τακτικὸν δὲν εἶχον οἱ Σουλιώται, λέγει ὁ Παρριζοῦς, ἀλλὰ, συμπεσοῦσθε διαφορὰς, συνήρχοντο οἱ πρῶτοι τῶν φυλῶν, ἐξέταζον τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐξέδιδον τὴν ἀπόφασιν ». Ἀπαράλλακτος διεχειρίζετο ἡ δικαιοσύνη καὶ ἐπὶ τῶν ὀμηρικῶν χρόνων.